גברת קרומפ הקטנה

דודה לאויסה

(לאורה ג'וורי ולנטינה
1814 – 1899)

מעשה בגברת קרומפ הצעירה שיום אחד ניקתה את ביתה הקטן, כי הקפידה תמיד על הניקיון.
והנה הפתעה - בפינת החדר ראתה מטבע של פלורין אחד.
"איזה מזל" קראה גברת קרומפ הצעירה "עכשיו אוכל לקנות לי חיית מחמד. תמיד חלמתי על חזיר קטן, כדי לא להיות יותר לבד."

היא חבשה מהר את כובעה
ויישרה את קצה שמלתה.
נעלה היטב את ביתה הקטן
ויצא העירה לשוק.
גברת קרומפ הצעירה
חיפשה הרבה בשוק עד
בחרה את החזירון היפה
ביותר. היא עמדה על מקח
זמן רב ובסוף האיכר
הסכים למכור לה את
החזיר בפלורין אחד.

"איך לקחת עכשיו את החזירון הביתה?" חשבה גברת קרומפ הצעירה. לא הייתה לה ברירה אלה להוביל אותו לפניה. היא לקחה מקל ארוך וכוונה בו את החזיר לשביל. החזיר התנהג יפה והלך לפניה דרך רחובות העיר, אבל כשהגיעו לפלג מים באחו הוא נעצר.

הוא עמד במקום ורק נחר,
אבל לא רצה לזוז ממקומו.
"לא יעזור כלום אלא לתת
לו מכות על הגב במקל"
אמרה גברת קרומפ
הצעירה. וכך היה.
כשהחזיר הרגיש במקל על
גבו התחיל ללכת שוב.
אך לא זמן רב, כי לרגלי
הגבעה, שם איפה שהשביל
מוביל לטחנת קמח, הוא
שוב סירב להמשיך בדרכו,
ואפילו מכות לא הזיזו אותו.

"מה אעשה אתך?" חשבה הגברת קרומפ הצעירה המסכנה. "לילה מתקרב ולא נוכל לעמוד כאן. טוב, חזירון, אם אתה עקשן כזה, אלך לחפש עזרה אצל הטוחן."

החזיר רק נחר כאילו אמר "תעשי מה שתרצי ואני אעשה כפי שנעים לי".

ואז גברת קרומפ הצעירה הלכה לטחנה וביקשה שק.

היא שמה את החזיר בשק ולקחה אותו על הגב.

בקושי סחבה את החזיר על גבה עד שהגיעה לביתה הקטן. שם הכינה לו מצע של קש יבש וטרי, האכילה אותו בחופן אפונה והוא נרדם מיד על קש שלו.
גברת קרומפ הצעירה גם היא הייתה כבר עייפה מאוד, כפי שתוכלו לנחש, ושמחה שהחזיר שלה כבר ישן.
גם היא הלכה ישר למיטה וכבתה את האור.

עכשיו היא כבר לא לבדה, גברת קרומפ הצעירה.